

Tweestrijd

Lindsay Ameerun

Voor mijn lieve Vôvô

Uit het oog, maar nooit uit mijn hart

Hoofdstuk 1

Eindelijk weg uit Eindhoven! Na weken lang spullen inpakken, hebben we net mijn geboortestad verlaten. Het duurde me allemaal al veel te lang. Mama bleef steeds in en uit lopen naar de buurvrouw, omdat ze maar geen afscheid kon nemen. De man in de verhuiswagen heeft wel een half uur moeten wachten. Papa heeft uiteindelijk de knoop door gehakt. Vanuit mijn iPhone klinkt *Englishman in New York* van Sting. Zal ik dat straks zijn in Amsterdam? Ik heb mijn hele leven in Eindhoven gewoond, maar was altijd al verliefd op de prachtige hoofdstad van Nederland. Helaas voor mijn moeder, maar ik ben blij met papa's nieuwe baan. Dit is de beste keuze die mijn ouders ooit hebben gemaakt. Hij heeft gezegd dat de meubels al in ons huis staan. Nu moeten we alleen onze spullen nog uitpakken. Ik ben enorm benieuwd naar mijn kamer, een heel nieuw begin! Ik ga mijn vrienden totaal niet missen, want ze zijn er nooit voor mij geweest. Eigenlijk waren het ook geen echte vrienden. Amsterdam wordt een hele nieuwe start voor mij!

Plotseling schrik ik wakker uit mijn droom omdat mijn moeder op mijn knie tikt. Vlug pauzeer ik mijn muziek.

“Ik vroeg of je iets wilt drinken”, herhaalt mijn moeder.

“Nee bedankt”, reageer ik expres kortaf. Het is zo vervelend voor haar, de hele verhuizing. Dat heeft ze de laatste tijd wel vaak duidelijk gemaakt. Voor mij kan het allemaal niet snel genoeg gaan.

Ik hoop dat ik leuke klasgenoten zal hebben, want maandag al is mijn eerste schooldag! Helaas is het niet aan het begin van het schooljaar, maar begin ik middenin. Gelukkig krijg ik nu een

nieuwe start om leukere en betere vrienden te maken. Ik kon toch ook niet weten dat mijn vorige vrienden uit waren op mijn geld. Ik kreeg alles wat ik wilde van mijn vader, ook geld als dat nodig was. Eerst merkte ik niet dat ik steeds de drankjes moest betalen tijdens het uitgaan, ze deden het heel slim. Ze voerden me dronken en deden daarna heel zielig alsof ze hun portemonnee thuis waren vergeten. Natuurlijk trapte ik daar keer op keer in, met mijn dronken kop! Totdat mijn vader zich afvroeg hoe al dat geld toch zo snel op ging. Veel nieuwe kleren kocht ik niet, dus hij verminderde mijn zakgeld. Mijn vrienden vonden dat in het begin niet erg, tot ik echt geen geld meer had en ze me achterlieten met de rekening. De eigenaar van de club was woedend en liet me mijn vader opbellen om vier uur 's nachts. Wat een schaamte... Een maand lang heb ik huisarrest gehad. Veel maakte het niet meer uit, want ik had toch geen reden meer om naar buiten te willen.

“Romee, geef mij dat tasje dat naast je ligt”, mijn moeder weer. Ik doe wat ze zegt zonder haar aan te kijken. In de rechter zijspiegel van de auto kan ik zien dat ze haar fotocamera uit het tasje vist.

“Even lachen schat, dit moment moet worden vastgelegd.”
Met moeite forceer ik een lach.

-Klik-

Opeens lijkt ze meer vrede te hebben met de verhuizing. Ik ben benieuwd hoe lang het deze keer gaat duren.

Na een rit van drie uur, zijn we eindelijk in ons huisje in Amsterdam aangekomen. Van de buitenkant ziet het er kleiner uit dan ik had verwacht.

“Romee, kan jij deze doos in de keuken zetten?”, vraagt mijn vader en geeft me een verhuisdoos aan.

Ik volg mijn moeder naar binnen en zet de doos neer.

“Vind je het hier niet prachtig?” vraagt mijn vader trots.

Ik knik. “Ik ga boven mijn kamer eens bekijken en wat spullen uitpakken.”

De trap ligt vol stof. Voorzichtig spring ik met twee treden tegelijk naar boven. Volgens mijn vader is mijn kamer links van de trap. Nieuwsgierig open ik de deur. De kamer heeft roze geschilderde muren zoals ik had gevraagd. Ook herken ik mijn meubels uit Eindhoven. Het ziet er best kaal uit zonder mijn spullen, dus open ik de eerste verhuisdoos die ik tegenkom. ‘Boeken’ staat erop geschreven. Dat is duidelijk, die kan ik meteen allemaal in mijn boekenkast zetten.

Ook de doos met spullen voor op mijn bureau pak ik uit. Wat heb ik eigenlijk veel! Ik vind het al ontzettend moeilijk om spullen weg te doen en er komt zo alleen maar meer bij.

Mijn raam heeft uitzicht op de tuin. Daar moet ook nog veel aan opgeknapt worden.

Ineens heb ik zin om de buurt te gaan verkennen. Die spullen kan ik altijd later nog uitpakken, zonde om met zulk mooi weer binnen te blijven! Vlug ga ik naar beneden.

“Pap, waar staan de fietsen?”

“Die staan al in de schuur”, antwoordt hij.

“Ga je weg dan?” Mama kijkt me verbaasd aan. “Je bent er net!”

“Ik wil gewoon even kijken of ik de weg naar school weet. Voor zes uur ben ik terug, beloofd!” Snel loop ik door naar buiten, voor er een nieuwe opmerking volgt.

De schuur is bijna helemaal leeg, alleen de fietsen staan erin.

Dat zal straks wel anders zijn. Als alles is uitgepakt, staat de hele schuur weer vol met spullen van mama!

De route van huis naar school heb ik met *Google Streetview* uit mijn hoofd geleerd. Zodra ik een paar straten doorfiets, heb ik al door dat we in een gezellige buurt wonen. Vrijwel alle voortuinen zijn versierd met mooie planten, bloemen of tuinkabouters. Dat is een hele geruststelling. Voor hetzelfde geld kwamen we terecht in een of andere achterbuurt, met allemaal moordenaars en verkrachters! Dat kan ik nu gelukkig uitsluiten, in een buurt met zo'n uitstraling.

Na ongeveer vijftien minuten ben ik aangekomen bij een groot bruin gebouw. Dit moet mijn school zijn. Het schoolplein is verlaten omdat het weekend is. Stiekem gluur ik door een van de ramen naar binnen. Het ziet er erg netjes uit! Volgens mijn rooster heb ik les in lokalen verspreid door het hele gebouw. Ik ben benieuwd of ik die op tijd vind.

Ik ga op een bankje aan de overkant van het gebouw zitten en bestudeer het water.

-Tring tring-

Op het scherm van mijn iPhone verschijnt 'mama'. Enerzijds wil ik wegdrücken, maar anderzijds weet ik dat ik daar problemen mee krijg, dus ik neem maar op. "Hoi mam."

"Schat, zou jij misschien bij een supermarkt onderweg drie pizza's willen meenemen? Papa heeft net de magnetron op z'n plek gezet", klinkt het aan de andere kant van de telefoon.

"Zal ik doen, tot straks!" en ik stop mijn telefoon weer in mijn zak. Aan de overkant van het water zie ik een winkelcentrum met een uithangbord waar in het groot op staat 'Albert Heijn'.

Ik spring op mijn fiets en rijd nog een stukje verder richting de fietsenstalling, waar ik mijn fiets op slot zet.

Direct loop ik naar de diepvriesafdeling in de supermarkt. Hé, hoe kan dit nou? De hele vrieskist is leeg! Drie keer loop ik de winkel door om te controleren of de pizza's ergens anders liggen, maar ze blijven onvindbaar.

Ik tik een van de vakkenvullers op zijn rug: "Meneer, ik heb een vraagje. Waar liggen de diepvriespizza's?"

De man draait zich om. 'Gianni' staat er op zijn naamplaatje. Ik schat hem zo'n 22 jaar.

"Dat klopt inderdaad, de stroom op die afdeling is uitgevallen. Vandaar dat de producten naar de koelcel in het magazijn zijn gebracht", zegt de jongen.

Ik verdrink bijna in zijn prachtige donkere ogen. Wat een super hunk werkt hier! Dat mag ik goed onthouden voor na school, als ik nog even langs de winkel moet!

"Volg mij maar, dan laat ik je zien waar ze staan", vervolgt Gianni.

Verbaasd kijk ik hem aan. Wat heeft hij gezegd? Ik heb er niks van begrepen door die mooie ogen van hem! Om niet raar over te komen, loop ik hem maar achterna. Hij gaat het magazijn binnen en brengt me naar de koelcel. Hier ben ik nog nooit geweest, want eigenlijk mag hier alleen het personeel komen.

"Daar staan alle pizza's", wijst hij. "Welke wil je hebben?"

Verlegen kijk ik hem aan. "Driemaal salami."

Als hij zijn armen strekt om de pizza's van een hoge plank te pakken, verschijnen de spieren op zijn armen. Wat een geweldig uitzijende jongen! Ik kwijl bijna! Gianni overhandigt mij de bestelling, maar terwijl hij dat doet, raakt hij mijn hand aan. Timide kijk ik weg. Deed hij dat nou expres, of ...

Hij loopt weer terug naar de winkel. Dat is een domper, hoe kan ik nou indruk op hem maken? Op de grond zie ik een wit papiertje liggen. Is dat uit zijn zak gevallen? Dan heb ik een reden om terug te gaan! Zodra ik het opraap, zie ik dat het zijn eigen visitekaartje is. Toch wel met opzet misschien? Deze houd ik bij me, dan kan ik hem wellicht een keer bellen!

Hoofdstuk 2

“Romee, ben je klaar?” roept mijn moeder onderaan de trap.
“Zo kom je nog te laat voor school!”

Ik slof de trap af. Ik heb veel te lang voor mijn kledingkast gestaan. De eerste indruk op school is heel belangrijk! Uiteindelijk ben ik gegaan voor het rode topje met een skinny jeans. Daar komen dan mijn bruine laarzen onder. Dat kan toch niet veel fout doen?

“Ik heb je brood voor je gemaakt, niet vergeten, hè? Ik ga boven weer een aantal dozen uitpakken, veel succes op school lieverd!” Ze geeft me een zoen op mijn wang en vertrekt de trap op.

Het lunchpakketje stop ik in mijn tas en ik fiets richting school. Mijn maag draait zich om, zo nerveus ben ik! Straks gaat het pesten gewoon door op deze school ...

Eenmaal op school aangekomen, zet ik mijn fiets op slot. Het schoolplein is natuurlijk een stuk drukker dan toen ik hier in het weekend was! Snel loop ik naar binnen. Volgens mijn rooster moet ik op de tweede verdieping zijn. De lesdag begint met *Toeristische Bestemmingen*.

Als ik aankom bij het lokaal, zie ik al een aantal leerlingen zitten. Ik ga zitten aan een tweetal tafels, die nog beide leeg zijn. Langzaam stroomt de klas vol. Stuk voor stuk probeer ik alle leerlingen in te schatten.

“Een nieuwe leerling?” Zegt de lerares voor de klas. “Stel jezelf even voor.”

Verlegen begin ik te praten. “Mijn naam is Romee Verkerk, ik ben twintig jaar en ben net verhuisd uit Eindhoven.”